

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛЕНИЕ

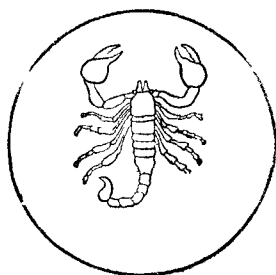
КН.

ГОДИНА ПЕТА
1929

5

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. V. — СОФИЯ. — ОКТОМВРИЙ — 1929 г. — КНИГА 6.

Чуха, че иде Исусъ

Човѣшкиятъ духъ се стимулира отъ великото, мощното и красивото въ свѣта. Кажете на бедния човѣкъ, че нѣкъдѣ нѣкой неговъ чичо е умрѣлъ и му е оставилъ голѣмо наследство и ще видите, какъ той ще преброди свѣта, но ще намѣри паритѣ. Кажете на нѣкой човѣкъ, любителъ на музиката, че е дошълъ въ града му великъ музикантъ или аргистъ, или нѣкоя велика пѣвица, и той отъ земята ще изкопае пари, но ще посети концерта на този великъ музикантъ. Кажете на учения, че нѣкой великъ, знаменитъ човѣкъ е дошелъ въ свѣта, той всичко мило и драго ще пожертвува, само да чуе великото слово на този необикновенъ човѣкъ. Какво печелятъ всички тѣзи хора? Тѣ ще станатъ ли велики музиканти или пѣвци? Ще станатъ ли велики хора? — Не. Важенъ е пакъ този, който носи мощното, великото въ себе си, а тѣзи, които го посѣщаватъ и слушатъ, сж въ положението на сватбаритѣ, при една голѣма сватба. Обаче, както сватбаритѣ получаватъ нѣщо отъ трапезата на богатата сватба, така и заинтересуванитѣ отъ великитѣ хора придобиватъ благо отъ тѣхъ. Сжществува известне връзка между великитѣ и обикновенитѣ хора въ свѣта. Затова, добра е да се слушатъ великитѣ, хубавитѣ работи. Всѣки се интересува отъ нѣкакво велико чувство, което прониква въ сърцето му, отъ нѣкаква велика мисль въ ума му и отъ нѣкакво велико действие въ волята

му. Естествено е човѣкъ да се интересува отъ тѣзи нѣща. Каже ли той, че се интересува само отъ въпроса да си направи една малка кжщичка, въ която да се побере, да преживѣе по нѣкакъвъ начинъ днитѣ си, това е идея на млѣкопитаещитѣ. Тѣ мислятъ само за храна и за една малка дупчица, която да имъ служи за свѣрталище, да се запазятъ отъ природнитѣ стихии и отъ външни неприятели. Истинскиятъ, разумниятъ човѣкъ, обаче, има и други интереси. Той се вдъхновява отъ красивото, отъ великото въ свѣта. Него търси, него посѣщава, нему отдава хвала и поклонение. Само този човѣкъ може да разбере дълбокия смисълъ на думитѣ „чуха, че иде Исусъ“.

Както днесъ се интересуватъ за идването на нѣкой великъ артистъ, така се заинтересуваха нѣкога за идването на Исуса, като човѣкъ, който носѣше спасението на човечеството, който носѣше ново учение, нова култура, новъ начинъ за живеене. Той се яви като реформаторъ, да реформира Мойсе вия законъ. Исусъ Назарянинъ е великиятъ човѣкъ, който твори въ свѣта. Творческиятъ актъ включва въ себе си три важни принципа: първиятъ принципъ дава, т. е. отъ него изтичатъ нѣщата. Бащата е представителъ на този принципъ. Вториятъ принципъ възприема. Неговъ представителъ е майката. Третиятъ принципъ предизвиква нѣщата. Той представлява детето. Следователно, всѣки домъ, всѣко общество, както и цѣлото човѣчество, сж построени върху тѣзи три принципа. Домъ безъ дете е като търговецъ безъ пари, като човѣкъ безъ здраве, като ученъ безъ знания, като сърце безъ чувства, като умъ безъ мисль и като воля безъ дѣйствия. Идването на Христа има отношение къмъ всички разумни сжщества, тъй както въ природата сжществува тѣсна връзка между всички явления. Когато се проповѣдва една велика идея, една религия или една наука, тѣ трѣбва да иматъ отношение къмъ всички сжщества, у които съзнанието е пробудено. Ако единъ изворъ, ако едно растение или животно, ако свѣтлината не ни ползватъ, защо сж тѣ? Ако астрономията, като наука, не е въ състояние да просвети човѣшкия умъ, какъвъ смисълъ има тя? Ако психологията, като наука, не е въ състояние да облагороди човѣшкото сърце, какъвъ смисълъ има тя? Ако социологията, като наука, не е въ състояние да подигне човечеството, какъвъ смисълъ има тя? Всѣки човѣкъ има единъ високъ идеалъ, къмъ който се стреми, обаче идеалътъ на едного не е общъ идеалъ за всички, но все-таки указва известно влияние върху всички хора.

Въ този смисълъ цѣлокупниятъ животъ е идеалъ на хората. Всички се стремятъ да проникнатъ въ него и да го разбератъ, да схванатъ връзката, която сжществува между отдѣлнитѣ прояви на живота. Веднѣжъ човѣкъ разбралъ връзката между частитѣ и цѣлото, той знае вече, че доброто или злото, което върши има влияние не само върху него, но и върху всички сжщества въ свѣта. Ако човѣкъ е изложенъ на болести, на страдания и нещастия, това се дължи на единствената причина, че той е отворилъ въ себе си пжтищата на злото. Съвършеннитѣ хора не трѣбва да се плашатъ отъ това, което иде въ бждеще. Човѣкъ трѣбва да се плаши и да мисли, докато не е сгрѣшилъ. Сгрѣши ли веднѣжъ, той геройски трѣбва да понесе последствията на това, което е направилъ. Готовъ ли е за това, той е на безопасно

мѣсто. Човѣкъ трѣбва да знае, че всичко, което върши, се пише върху него: на лицето, на ръцѣтъ — по цѣлото му тѣло е написанъ неговия животъ, както въ миналото, така и въ настоящето, и той трѣбва съзнателно да изправи всички криви нѣща. Само по този начинъ ще се създаде истинска наука за доброто, защото само добриятъ животъ може да се нарече истински.

Съвършениятъ човѣкъ още не знае, защо е създаденъ свѣта, и защо той е дошълъ на земята. Всѣко растение, всѣко животно, всѣки изворъ, всѣки човѣкъ изразява нѣщо ново. Въ всѣка душа се криятъ известни богатства и цѣнности, но тѣ сж затворени днесъ. Въ тѣзи затворени мини той само се задушава и казва, че животътъ нѣма смисълъ. Това е крива философия. Докато изворитѣ текатъ, докато растенията цвѣтятъ и плодетѣ зрѣятъ, докато слънцето и звѣздитѣ изгрѣватъ, хората не трѣбва да се обезсърдчаватъ и да изгубватъ смисъла на живота.

„Чуха, че иде Исусъ“. Откакъ дойде Христосъ въ свѣта, Той показа на хората начинъ, да живѣятъ споредъ закона на Любовта. Дойде ли Любовта въ свѣта, страдания и нещастия нѣма да има, болести, раздори и недоразумѣния нѣма да има, а навредъ ще се чува радостъ и веселие, и всѣки ще живѣе споредъ изискването на неговата душа.

„Чуха, че иде Исусъ“.

Събудете се деца на свѣтлината!

(продължение)

Отъ нисшето къмъ висшето Азъ.

Научете се да познавате радостта на висшето Азъ, като забравите своитѣ собствени интереси, желания и искания. Отхвърляйте нисшето Азъ съ всичкитѣ негови дребнавости. За това живѣйте въ великата сжщностъ, която се проявява около васъ.

Вашата виша сжщностъ е сжщностъ и на другитѣ.

Великата сжщностъ включва въ себе си всички.

Излѣзте отъ тъмнината на малкото ограничено „Азъ“ въ свѣтлината на цѣлото, тази единствена истинска сжщностъ въ която се намира цѣлия животъ.

Вие сами сте включени тамъ. Затова туй, което давате или правите на другитѣ, това давате или правите на вашето истинско Азъ.

Но вие още не сте достатъчно това висше „Азъ“ за да можете да знаете винаги на физическото поле, кой е най-добриятъ начинъ на постъпване. За това стремете се винаги все повече и по-вече да

бждете това истинско „Азъ“ и не се оставяйте да ви отвличатъ други влияния.

Не се оставяйте да бждете искушавани отъ измамата на личността.

Забравете и се откажете отъ нисшето „Азъ“ и се издигнете къмъ великото сърдце, което бие въ всѣко човѣшко сърце.

Реализирайте все по-дълбоко истинската си природа, откажете се отъ нишето за да намѣрите Вишето, откажете се отъ прѣходното и търсете дѣйствителния изворъ на всички откровения.

Всичко що желаете за себе си, принася болка и разочарование.

Убийте у себе си принципа да желаете нѣща за вашия ниши „Азъ“ — и ето надъ видимата празнота се открива великолѣпието на всеобещания животъ.

Прѣдайте себе си всецѣло на великиятъ Единъ, който скоро ще се яви между васъ; служете нему, вмѣсто не самитѣ себе си. Но безъ любовъ е невъзможно да станешъ неговъ съработникъ и безъ готовността да пожертвувашъ нишето за вишето.

Работете за и съ него, до като напълно се свържете съ него. Следъ като станете подобни нему, ще се научите да го разбирате. Той е вашата истинска сжщностъ.

Борете се съ всички сили противъ искусителната сила на самодоволството и невѣжеството.

Слѣдъ като забравите вашето нише „Азъ“ и мислите винаги за насъ, ще добиете нашата крѣпкостъ и сила. Това може да стане само чрезъ самозабравяне. Това ще принадлежи на личността да загуби своето значение. Вие можете твърдѣ много да ѝ помогнете, като се проникнете отъ чувството, че тя трѣбва да се подчинява на насъ (на Вишето „Азъ“) но за себе си нищо да не желае.

Тя трѣбва сжщо да бжде мой служителъ, като изпълнява вънкашни дѣла, когато се грижи за земнитѣ нужди, които правятъ моята работа възможна.

Вижете какъ е настоятелно нужна помощта въ този критически периодъ на свѣтовната еволюция. Ние ви умоляваме: бждете наши органи, за да можемъ да обърнемъ колелото на живота къмъ правилното разбиране цѣльта на живота.

Трѣбва да бждете способни да отстоявате сами на всичко, което правите.

Вашата личностъ трѣбва да дѣйствува, говори и мисли подъ добре направляваната мощъ на вишето ви „Азъ“, истинското „Азъ“. Разберете ли го веднажъ, тогава вече не ще се заблуждавате.

Служене.

Служенето е лозинката по пжтя къмъ менъ; веселитѣ и любящи сърца сж готови да служатъ.

Само една мисль трѣбва да имате: какъ по добре да служите презъ всѣка минута на деня.

Бждете готови да бждете най-малкия между служителитѣ.

Бждете скромни като най-малкиятъ между хората.

Мѣрете стѣпалата на вашето усъвършенствуване споредъ нашитѣ. Само когато доведете служенето си въ малки работи до съвършенство, ще бждете готови за по голѣма дѣйность. До като срѣщате тия малки нѣща въ пѣтя си, трѣбва да ги вършите споредъ нашето желание.

Всѣки денъ трѣбва да растете въ любовь и прѣданость на идващия Учителъ и неговото дѣло.

Осгавете всичко на страна. Посветете цѣлия си животъ Нему, Благословения, живѣйте зарадъ Него, безъ когото бремето на живота би било непоносимо.

Всѣка добра, безкористна работа е Негово дѣло, и като помагате ще бждете едно съ Него.

Не мислите нито за мигъ, че бихте могли да му служите по-добре освѣнъ като помагате на всѣкиго когото срѣщнете по вашия пѣтъ.

Помагайте на тоя, който дойде при васъ за помощъ, но внимавайте да се не намисате сами въ работитѣ на другитѣ.

До като не знаете, по-добрѣ е да помагате даже кждѣто това изглежда безполезно, отколкото да пропуснете една възможность, гдѣто вашата помощъ би се очаквала.

Бждете готови винаги да помагате.

Давайте

Любете и давайте. Давайте винаги. Мнозина се нуждаятъ отъ вашата помощъ.

Давайте отъ това, що притежавате на всички, всѣка минута отъ вашия животъ трѣбва да бжде дадена въ услуга на свѣта.

Всичко, което правите, трѣбва да се ръководи отъ мисълта, прѣди всичко, да искате да сподѣлите това, що имате и притежавате, за да можете да ускорите великото дѣло на човѣшкото развитие.

Давайте, кждѣто се нуждаятъ отъ васъ, не за собствено задоволяване.

Давайте на другитѣ това, що сами най-вече желаете.

Бждете готови всичко да пожертвувате, дори и всѣки напрѣдъкъ за да помогнете на другитѣ.

Направете цѣлиятъ си животъ едно дѣло на безкористно отдаване самъ себе си, и така ние ще ви помогнемъ да встѣпите скоро въ пѣтя. Чрезъ даване никога не ще загубите.

Не питайте за нищо

Слънцето изпраща своята свѣтлина; то дава, безъ да разпитва. Нека то ви служи за образецъ.

Отъ центъра на вашето сърдце, нека зари любовь и свѣтлина. Нека любовта да протича къмъ всичко, но не се домогвайте до това, любовта да се повръща къмъ васъ. Изпращайте я, безъ желанието да се повръща къмъ васъ и ви стопля.

Работете за самата работа, не за ваше удоволствие.

Обичайте и зарадъ любовта давайте, каквото можете да дадете, не заради това що обичѣта би ви принесла.

Забравете сами себе си, като не пожелавате нищо за себе си, и ще видите, че всичко ще ви се открие въ едно съзнание по-широко, по-пълно, отъ колкото сега можете да предполагате.

Не търсете признателност

Отдавайте се цѣли, не искайте нищо за себе си, сжщо и никаква признателност за това що правите.

Всѣка признателностъ усилва личността, безразлично дали признавате това или не.

Очистете нисшето у себе си, като се откажете отъ любовта и одобрението на свѣта, но не забравяйте при това, че най-близката окръжаваща ви срѣда е твоя свѣтъ; най-горчивитѣ ти уроци ще дойдатъ отъ тамъ.

Нищо не очаквайте отъ свѣта, вашето одобрение трѣбва да дойде отъ вжтрѣ.

Когато любовта е тамъ, истинската любовъ, признателността нѣма смисълъ.

Когато любовта липсва по нѣкога, мѣстото ѝ се изпълва отъ признателността. За това не се стремете къмъ това.

Мисълта, че ти дѣйствувашъ за могщия изворъ на всѣка любовъ — и за насъ, които сме неинъ изразъ — трѣбва да ти е достатъчно.

Друго не търси.

Ние сме сждиитѣ; ние обаче гледаме на съвсѣмъ други нѣща, отъ колкото хората.

Спокойствие на духа

Бждете спокойни, ако искате да се прислушвате въ моя гласъ.

За да го чуете, трѣбва винаги да стѣ спокойни — тихи и уравновесени.

Нужно е съвършено спокойствие на цѣлото тѣло, ако искате да достигнете пълното спокойствие на духа.

Бждете благоразумни и спокойни и съграждайте вашето тѣло чрезъ спокойствието

При това мислете за мене.

Обърнете съзнателно мисълта си къмъ насъ.

Упражнявайте волята си да станете напълно тихи и спокойни. Правете това редовно, тогава ние ще можемъ да употребяваме тѣлото ви по-добрѣ.

Нашитѣ ученици трѣбва да бждатъ спокойни и твърди като скала, равнодушни къмъ собственитѣ си грижи, но при това да сж проникателни и съчувствие да се отнасятъ къмъ страданията и тежеститѣ на другитѣ.

Нищо не трѣбва да смуцава вашето равновѣсие — нищо нито похвала, нито укоръ, нито грѣшка, нито сполука.

Бждете равнодушни при удоволствие и мжка, въ радостъ и болка съ непоколебимо търпение и съ растяще довѣрие въ собствената ви божествена сжщностъ.

Всичко що правите, трѣбва да става съзнателно; никога страстно, нито вслѣдствие на единъ внезапенъ импулсъ.

Каквото и да би ви се случило, бждете силни и недокоснати, и употребете нашата сила, силата на разуа.

Не си позволявайте нѣкога да бждете възбудени или нервни, защото тогава ние малко ще можемъ да ви помогнемъ.

Бждете спокойни и Неговата сила ще ви помогне.

Хармония

Вие искате да помагате на всички за въдворяване на хармонията; ще можете да постигнете все по-вече и по-вече това, ако сами сте хармонични.

Очистете чрезъ трептенията на мира и хармонията вашата околностъ; така ще правятъ и другитѣ.

Не поставяйте никакво ново разногласие върху везнитѣ на доброто и злото, които и така доста трудно подържатъ равновѣсието си.

Докажете истински духа на братството въ вашия собственъ животъ.

Реализирайте силата на единомудшната колективна дѣйностъ.

Живѣйте съ тая сила навредъ и съ всички хора.

Любовъ и хармония сж необходимитѣ потрѣбности; само чрезъ тѣхното могъщество може една група да изпълни своята задача, като нашъ проводникъ.

Ще дойде славното врѣме, когато всички, които работятъ за него ще се сплотятъ като единъ човѣкъ въ свѣта и ще работятъ съединени чрезъ любовъ и отдаване Нему и на всичко що живѣе.

Истинската симпатия намира изразъ, когато съ нашето съзнание се пренесемъ въ другитѣ и въ тѣхъ мислимъ съ нашата опитностъ.

Мисли, както тѣ мислятъ и се старай въ твоего собствено съзнание да отстранишъ тѣхнитѣ мжчноти.

И само когато скачите съзнанието си съ това на другитѣ, ще можете да показвате истинско съчувствие. Помагайте до колкото можете за прѣмахването на всѣка дисхармония.

Миръ

Единъ продължителенъ миръ ще бжде крайниятъ резултатъ на тая война. Азъ искамъ да използвамъ нейнитѣ неизказуеми страдания, за да може свѣта да научи моята любовъ, защото само чрезъ страдания може да се развиятъ любовта и братството. И колко сж по-голѣми страданията, толкова е по-голѣмъ резултатътъ.

Свѣтовниятъ миръ трѣбва скоро да бжде постигнатъ. Всѣки, който помага и работи за неговото осъществяване, има помощта ми.

Но усилията на самото човѣчество сж, които трѣбва да доведатъ промѣната.

За това работете за мира; въ тия дни на напрѣжение трѣбва всѣки десеторно по-вече да работи. Могъществото, съ което хората на мира разполагатъ е голѣмо.

Всѣки часъ мислете, че мира е надъ цѣлата земя. Това е отъ голѣмо значение, за да приготвите Новия пѣтъ и да направите Неговото дохождане възможно между хората.

Осуществете вѣчния миръ въ себе си, изпращайте трептенията на единството, миролюбието и спокойствието.

Съ подобни мисли, трѣбва да бжде изпълнена всѣка празна минута. Вложете по вече сила въ вашата медитация, по-вече твърда воля въ вашитѣ мисли за миръ. Това е великата нужда на днешното врѣме.

Правда

Милосърдни да бждете и вашия дѣлъ — да сѣдимъ е нашиятъ. Забравете справедливостта заради милостта, — правото заради любовта.

Това включва всичко въ себе си; не само вашитѣ приятели и тия, на които желае доброто.

Съчувствие, любовъ и добродушие принадлежатъ на една по-висока областъ отъ колкото правото.

Едва когато интуицията и разсѣдѣкътъ станатъ изразъ на божествената сила, ще можете да разберете справедливостта, тъй както ние правимъ.

Факта, че вие надраснахте Моисеевитѣ заповѣди: „око за око и зѣбъ за зѣбъ“ и сега искате да следвате Бога на състраданието и милостта, не е още ясно съзнатъ отъ васъ.

Душата трѣбва първомъ да научи да бжде справедлива; следъ това трѣбва да е готова да пожертвува правото за любовта, преди да бжде въ състояние да даде изразъ на божествената справедливостъ, която е синонимъ на любовта.

Божествения законъ е любовта.

Божествената правда е любовъ — тѣ дветѣ сѣ едно.

Любете винаги; оставете правдата на насъ.

(Продължава)

Работа

Има нѣщо, което ние не можемъ да си представимъ — това е живъ човѣкъ, който да не извършва работа. Всички хора, отъ момента на раждането си, до момента на смъртта, все работятъ. И това не е просто предположение, но фактитѣ на всѣкѣ го потвърждаватъ. Не ни трѣбватъ голѣми усилия за да се убѣдимъ въ това. Достатъчно е да хвърлиме погледъ върху заобикалящата ни дѣйствителностъ. На която държава и да се спремъ, въ който градъ и да хвърлимъ погледъ, първото впечатление е, че се извършва работа. Цѣлъ свѣтъ работи! И личи си! Плодоветѣ сѣ неизброими! Тѣ досѣгатъ еднакво, както

обществения така и единичния животъ, науката, изкуството, техниката, търговията и всички клонове на цѣлокупния животъ. И хората не сж слѣпи за тѣзи плодове. Напротивъ, тѣ съставляватъ тѣхната радостъ и сж предметъ на безчислени похвали. Днесъ, която книга и да отвори човѣкъ, все ще срѣщне нѣколко красиви думи за това, което хората сж извършили въ нѣкоя областъ на живота. И като си помисли човѣкъ, че това, което тѣ сж творили и градили не имъ се е удавало така лесно. Колко прѣчки, колко борби, колко невинни, героични жертви! Нима не е прѣдъ лицето ни примѣра на толкова учени и изслѣдователи, които сж посвещавали цѣлия си животъ за нѣкакво откритие? Ами тѣзи художници, скулптори, музиканти, на които природата открива своята красота, съ каква майчинска любовъ сж отхранили и дали на човѣчеството велики творения, които сж извикали толкова хубави прѣживѣвания и минути на нѣмо съзерцание и вдѣлбочение? И повечето отъ тѣзи творци сж прекарвали живота си въ страдание и бѣдность. Но ако погледнемъ на живота и отъ друга страна, ако се вземемъ въ хилядитѣ майки и бащи погълнати отъ своитѣ дребни всѣкидневни грижи — колко трудъ, колко усилия, колко жертви. Въ това поле на работа не единъ писателъ и не единъ поетъ сж намѣрили подвизи достойни за перо. Не по-малко силна картина ще изпъкне прѣдъ нашитѣ очи когато разгледаме устройството на държавитѣ и общества, тѣзи голѣми сдружения и голѣми грижи! Тукъ, ако хвърлимъ погледъ на миналото, на историческия развой на човѣчеството, ние ще видимъ неизчерпаемъ източникъ отъ дѣла. Ние ще видимъ велики царства и империи, които сж възниквали грандиозни и могъщи и сж изчезвали, за да дадатъ мѣсто на други. И това все е плодъ на работата, която хората вършатъ. И пакъ повтарямъ, има съ какво хората да се похвалятъ. Много, много работа сж извършили. Обаче, въпреки всичко туй, което виждаме и му се радваме, не можемъ да не обърнемъ внимание на единъ страненъ фактъ. Дѣтето се ражда съ стиснати юмруци, сѣкашъ се заканва цѣлъ свѣтъ да побѣди. Младежътъ носи въ себе си единъ устремъ, който му дава увѣреностъ, че нѣма нѣщо, което той да не може да направи. Едно чувство говори въ него и му казва, че той може да извърши и нѣщо особено. И той се хвърля въ вълнитѣ на живота съ намѣрение да извърши, именно това „особено нѣщо“. Влага той своитѣ енергии, своитѣ творчески сили, работи съ постоянство, безъ умора и върви все напредъ по пѣтя. Всѣка негова стѣпка изъ житейския пѣтъ остава следъ себе си по едно дѣло, по една извършена работа. Че е извършилъ работа той знае това, обаче, интересното тукъ е, че той не иска да се спре и да разгледа работата, която е извършилъ. Той иска постоянно да върви напредъ безъ да се обръща назадъ. Нѣщо става въ неговата душа, за което той не иска да си даде отчетъ. Него го мѣчи едно смѣтно безспокойство и едно чувство, че „особената работа“ не е извършена. Дълбоко неждѣ той съзнава това и не иска да мисли за него. Той даже усилява своитѣ стѣпки, за да не мисли за това, до като най-после прѣстава да мисли и навлиза съвършено въ заобикалящия го житейски темпъ. Така става обикновено съ хората. Навлѣзли въ общия кржговъртежъ, на тѣхъ не имъ остава повече врѣме да мислятъ за онова „особеното“, което на

младини имъ е било най-голѣмия импулсъ за работа. Тѣ и сега работятъ, творятъ, правятъ открития, извършватъ подвизи и жертви, но въ всичко това, тѣ смѣтно съзнаватъ тласъкътъ на една сила по-голѣма и по-могъща отъ тѣхъ. Житейскиятъ кржговъртежъ ги носи и тѣ му плащатъ своята данъ. И незабѣлѣзано нѣкакси, човѣкъ изеднѣжъ се намира изправенъ прѣдъ послѣдния часъ. Той се спира. Гой вижда, че е вече вънъ отъ общото течение, на което е далъ всичкото си вжтрѣшно богатство и всичкитѣ си сили. Той е работилъ и много при това! Вече сили не сж останали! Но чудното е тамъ, че дълбоко не-къдѣ отъ вжтрѣ чувството за „особената работа“ изпѣква и единъ гласъ му говори, че той не е нищо извършилъ. Безспокойството, което той цѣлъ животъ е заглушавалъ изпѣква въ пълната си яснота. Да, той сега разбира, че не е работилъ!

Питаме се сега, защо човѣкъ, който съ такъвъ жаръ на младини започва своята работа и цѣлъ животъ я продължава на края иде да отрече всичко, което е вършилъ? Защо се натѣква на това противорѣчие, което е единъ психологически фактъ?

Има двѣ мистерии въ човѣшкия животъ, двѣ голѣми тайни. Това сж раждането и смъртта. Човѣкътъ, който прѣзъ цѣлия си животъ се лута отъ загадка на загадка, далечъ отъ желаната Истина, сѣкашъ само въ тѣзи двѣ положения се натѣква на нея. Въ два момента той поглежда съ нейнитѣ очи и въ тѣзи два момента той съзира свѣтовната лъжа. Единиятъ истински погледъ, който човѣкъ хвърля на свѣта е положителенъ, а другиятъ е отрицателенъ. Когато човѣкъ се ражда Истината му говори, че той трѣбва да я изяви въ този свѣтъ, а когато умира, Истината му казва, че всичко което е извършилъ въ този свѣтъ е негли една измама.

Тогава, кой въ свѣта извършва истинска работа? — Който при всички положения на живота остане вѣренъ на първото си „особено чувство“.

Учительтъ отъ Назаретъ

Изъ „Високата цѣль“ отъ Бо-Ийнъ-Ра.

„Ако говоря съ човѣшки и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ като мѣдъ що звънти и цимбалъ що дрѣнка!“

Тѣй говори единъ, който е знаелъ за любовта! . . .

Ала единъ другъ преди него изживѣ тази любовъ въ вѣчно пребждащото високо учение на собствения си животъ. . .

Той, когото ние наричаме най-великиятъ отъ всички любящи, е билъ не веднѣжъ провѣстванъ отъ мнозина свои братя, ала ни единъ отъ тѣхъ не достигна върховната сила на неговата любовъ!

Мнозина дойдоха следъ него и мнозина още ще дойдатъ, които наистина ще могатъ да се зоватъ „Любящи“. Но въпрѣки всичката сила на тѣхната любовъ, никой преди него, никой следъ него не ще

може да се сравни съ Великия Любящъ — макаръ че тукъ азъ говоря за сния негови братя, които сж едно по духъ съ него.

Сжщото онова, което се е проявявало въ всѣки едногo отъ тѣхъ, е било ивъ него, ала то можа да се прояви въ всичката си пълноѣта.

А и онова, що ще има да се прояви въ грядущитѣ времена, ще бжде все сжщото, само че ще се изрази въ нова форма!...

Пустовѣрие на незрѣли умове е схващането, че образътъ на дърводелеца отъ Назаретъ принадлежи на религиозната митология. Всжщность оня, когото потомството познава само по единъ образъ, чиито чѣрти се обрисоваха тепърва, стотици години следъ земното му сжществуване, е изглеждалъ — не ще и дума — по-иначе, отколкото като факироподобенъ чудотворецъ, каквѣто сториха отъ него въ едно време когато върлуваха суевѣрията на изтока и запада. . .

Който действително желае да открие дирята на Истината по това, трѣбва да отхвърли наслойкитѣ на ония поколения, които бѣха жадни за чудо отъ оня образъ, който отъ ранно детинство му е билъ натрапенъ, като образъ, който не бива да се пипне дори.

Чакъ тогава ще го погледне свѣтло въ очи околото на великия Учителъ и той ще види лицето на единъ Чoвѣкъ, който — едно съ Бога въ най-дълбокия смисълъ на тази дума — донесе като чoвѣкъ чoвѣку на земята „благата вѣсть“ отъ онова царство на първичния Духъ, което той наричаше „Царство Божие“. . .

Кога говоря тукъ за други — както и зарадъ самия себе си — като за негови „братя“, то всѣки, който мисли, че съ тия думи искамъ да река, че ние другитѣ бихме желали да приличаме на оня чуждъ за земята, баснословенъ образъ, който биде свързанъ съ името на дърводелеца отъ Назаретъ въ по-късно време, кога се мжчеха да го турятъ наравно съ „Логоса“ — би погрѣшно претълкувалъ моитѣ думи.

Далечъ отъ насъ подобна глупостъ!

Ония що искаха да го утвърдятъ по такъвъ начинъ въ най-вишитѣ небеса, лишиха образа му отъ всичко чoвѣшки земното по тоя начинъ го отчуждиха и сториха неразбираемъ за ония, които Той искаше да издигне до върховни висини!

Що чудно тогава, че той напoконъ се превърна въ мигъ за тѣхъ!

Вижте, приятели, азъ знамъ много добре за кого говоря, кога наричамъ най-великиятъ отъ всички Любящи възвишенъ „братъ“.

Ни единъ отъ насъ, колкото и високо да го е издигналъ Духа, не ще изпадне въ заблудата, че той — Вѣщательтъ — е самото „Слово“ — първичното — и тѣй мислимъ ние: престѣпно кощунство е да се върва за оня най-великъ отъ всички любящи, че той е изпадналъ въ такава заблуда. . .

Ние искаме да го покажемъ такъвъ, каквѣто наистина е билъ въ днитѣ, кога като насъ е носѣлъ земното бreme, — такъвъ, каквѣто и днесъ още — пребждващъ въ духовно единение съ своитѣ братя — той ни се изявява въ духовната си форма, знаенъ за насъ и едно съ насъ!

Ако ние, които високо го почитаме, се наричаме негови „братя“, това само ще рече, че той като земен човък е бил единъ отъ Нашитѣ и че той и въ духовного си тѣло си остава единъ отъ Нашитѣ, макаръ че отъ Сина Човѣшки, който изпита всичко човѣшко, презъ земнитѣ си дни, направиха въ едно далечно зарадъ насъ време, алкаещо за чудеса, единъ „Богъ“, който трѣбвало да слѣзе отъ своята божествена висота, защото споредъ схващанията на единъ старъ малъкъ народъ не можела да се усмири неговата яростъ, ако собствениятъ му „Синъ“ не му бжде принесенъ въ жертва.

Ние не говоримъ за одного когото познаваме само по старо, тъмно предание!

Ние сме съ оногова, за когото вѣщаемъ тъй едно, както никакво земно единение не може да свърже човѣкъ съ човѣка!

Ние знаемъ — иначе и не бихме знаели — чрезъ оногова, за когото тукъ става речъ, че той нѣкога като човѣкъ, по всичко подобенъ намъ човѣцитѣ, е ходилъ по тази земя и че той само по огнената сила на любовта ни е дотолкозъ надминалъ, че е смогналъ да извърши свръхземното чудо — да измѣни духовната аура на тази земя така, че всѣки който иска днесъ може да намѣри отново пѣтя къмъ Духа — въ любовта — проправена вече — тъй както може да намѣри пѣтя и оня що пѣтува по планински снѣгове, следъ като бжде проправенъ отъ другъ нѣкой, който е знаелъ правия пѣтъ.

Така че всѣщностъ неговото вѣщание достига до васъ чрезъ нашитѣ думи!

Ако вие виждате въ насъ човѣци, макаръ че трѣбва да се изявимъ като негови „братя“, то знайте, че и той като насъ, бѣше истински човѣкъ, комуто нищо човѣшко не остана чуждо, неизживѣно!

Нищо човѣшко не му се стори тъй долно, че да го не почувствува въ самия себе си, като своя преживѣлица, свой опитъ!

Той не би билъ оня що бѣше, да не бѣ намѣрило просторъ да бжде изпитано у него всичко човѣшко въ цѣлата му пълнота!

Па и наистина не му бѣ дадена властъ да се отърве отъ своята човѣщина, дори и да би поискалъ да се отърси отъ нея.

Ала туй, че въ края на краищата той остана победителъ, съставя тъкмо неговото величие, тъй както и всѣки, който иска да го следва, става „избранъ“ само кога започне да смята като „нищо“ земната суета, отъ която нивга не ще може съвсемъ да се отърси докле живѣе на тази земя и научи какъ да се освободи отъ „първородния грѣхъ“, за да се издигне до свѣтлината на освобождението, изгорилъ самъ себе си въ огъня на онази любовъ, която образува върховното чудо въ живота на Учителя, съ когото той може да стане едно само въ любовта. . .

Който се надѣва да намѣри вжтре въ себе си „Великия любящъ“ — защото той наистина е тъй близо до всички земни люде, че лесно може да се намѣри — той трѣбва преди всичко да се откаже отъ онуй пустовѣрие, което е направило отъ най-чистия човѣкъ, що нѣвга е билъ на земята нѣкакъвъ „Богъ“, който трѣбвало да се пре-

несе въ примирителна жертва на своя Богъ-Баща, жадуващъ за мъзда — една човѣшка-пречовѣшка измислица!

Само тогава ще може той да приеме въ себе си великиятъ Учитель: мъдриятъ дърводелецъ отъ Назаретъ.

Духовнитѣ нужди на новото време

Следъ войната, въ всички страни настѣпи материаленъ и духовенъ упадъкъ. Това е общопризнатъ фактъ. Но заедно съ упадъка, отъ много страни, се издигна и лозунга „обнова!“ Обнова чрезъ училището, чрезъ черквата, чрезъ политиката и пр. Особено много привърженици имаше и продължава да има лозунгътъ „обнова чрезъ училището!“ Младежта — това е утрешното гражданство. Запазена, добре възпитана младежъ е гаранция за здраво народно бъдеще. Прочее повече грижи за младежта и училището! — И започнаха и продължаватъ цѣла редица най-разнообразни образователни и училищни реформи, въ обновителната роля на които ние имаме основание да вѣрваме.

Обаче, образователниятъ и житейски опитъ изтъкнаха и друго едно обстоятелство. Колкото и да е запазена сама по себе си младежта и колкото добре да е организирано училището, все пакъ това не сѣ единственитѣ решающи фактори за обновата на живота. Има много и много примѣри, които показватъ, че често това що младежта носи и що училището гради, улицата и обществото на възрастнитѣ го рушатъ. Яви се, прочее, нуждата да се съгласува обновителната работа на всички фактори, а косвено да се създаде една образователна работа и между възрастнитѣ.

Защото, наистина, отъ една страна е твърде популяренъ възгледътъ, че човѣкъ се учи до като е живъ, но отъ друга — има и едно, мълчаливо прието въ обществото мнение, че човѣкъ се учи и възпитава главно до като ходи на училище. Излѣзе ли отъ него, той става „възрастень“, „сериозень“, „заеть“ и обикновенно, изцѣло погълнатъ отъ нѣкой занаятъ или специалность, започва да счита за „луксъ“ или сантименталность това — да разсждава върху по-общитѣ въпроси на живота и да работи за своето общо духовно издигане. Вследствие на това, често настѣпва единъ пагубенъ застои въ обществото на възрастнитѣ.

Но ние трѣбва да признаемъ — и то съ всичката прямота — че възрастнитѣ, въпрѣки своята „сериозность“ и „заетость“, много пѣти оставатъ само голѣми деца, които сѣщо иматъ нужда отъ възпитание.

Да пояснимъ мисълта си!

Че разлика между детето и възрастния има — въ това не ще съмнение. Възрастниятъ е развитъ, силенъ, самостоеенъ и него ние имаме предвидъ, когато говоримъ за човѣка въобще. Но тази сила и самостоятельность е само по отношение на околната срѣда, въ даденъ

моментъ. Самъ по себе си и възрастниятъ човѣкъ е малко и слабо същество, което съпоставено съ възможния идеалъ за единъ свършенъ човѣкъ или пъкъ съ стихийтъ, величието и загадката на природата — остава мъничко дете.

Но и въ друга посока можемъ да вземемъ възрастния за голѣмо дете. Ако бихме могли да погледнемъ на живота малко по отвисоко или по-обективно, ще видимъ, че много отъ „сериознитѣ“ конфликти и недоразумения между възрастнитѣ произтичатъ отъ самомнителностъ и капризи, както буквално това става между децата. Защото — може годинитѣ да сж минали и човѣкъ да се е измѣнилъ външно, безъ да е порасналъ вътрешно. . .

Въ това, споредъ насъ, стои трагедията на възрастнитѣ и отъ нея произтича необходимостта за тѣхното възпитание.

Ние не искаме да кажемъ, че възрастнитѣ, особено въ преклонна възраст, трѣбва да трѣгнатъ на училище и да учатъ наука и изкуство, като младитѣ, а че трѣбва да свикнатъ, по често да разлистватъ живата книга на своитѣ изтекли години и да извличатъ отъ нея набраната поука и мъдростъ. Само при едно разумно отношение къмъ живота излишната самомнителностъ у възрастнитѣ ще се разпрѣсне и ще се създаде атмосфера на естественостъ и простота, необходима и за стари и за млади. За естественостъ и простота между възрастнитѣ сж работили въ всички времена всички велики учители на човѣчеството. А и при днешнитѣ усложнени и заплетени обществени условия тѣ (естествеността и простотата) иматъ своя жизненъ смисълъ.

И търсейки обяснение и задоволение нуждитѣ на съвремения животъ, ние, безъ да щемъ, се повръщаме къмъ миналото и откриваме нѣщо наистина поучително и интересно.

Историята ни учи, че въ миналото, наредъ съ политическитѣ, економически и военни фактори, у разнитѣ народи сж играли не по-малка роль и разнитѣ етико-философски и религиозни школи, като често даже давали тонъ на цѣли култури. Такива сж били конфуцианството, браминизмътъ, будизмътъ, иеховизмътъ, християнството и др. Колкото и различни да сж били тѣзи школи, споредъ своитѣ национални и философски особености—ржководени отъ по-вече или по-малко свършенни учители-мъдреци—тѣ искали чрезъ спазването на извѣстни правила, съпроводени по нѣкога съ извѣстенъ култъ, да олеснятъ и осмислятъ живота на човѣка (главно възрастния) и му посочатъ пътъ къмъ нѣкакъвъ идеалъ за свършенство, споредъ нуждитѣ на епохата.

Такава школа била за европейската култура, въ начало, християнството. Христосъ и апостолитѣ събирали не ученикъ и книжницитѣ, а хората на посредственния животъ на народа и ги учили на проститѣ, но вѣчни истини. За това и въ евангелието (най-авторитетния първосточникъ на християнството) се говори само за Учителъ и ученици на живота. — По-късно обаче, както е знайно, християнската школа отпаднала и се превърнала въ църква, въ която същественото останалъ външния религиозенъ култъ. Апостолитѣ, светиитѣ, мъдрецитѣ постепенно изчезнали, а дълбоката и свежа християнска мъдростъ била разпъната отъ схоластичното средновековно богословие. Като отломки отъ първоначалното живо християнство останали отъ една страна

известни тайни братства, а отъ друга — официалниятъ църковенъ култъ и церемониялъ.

А отъ възраждането насамъ, религията въ лицето на църквата отстъпи предъ науката, която се издигна като мощенъ факторъ. Подъ влияние на материалистическото естествознание и позитивизмътъ пъкъ се създаде убеждението, че всѣко религиозно-философско отношение къмъ свѣта въ наше врѣме е безвъзвратно изгубено, а следователно и всѣка религиозно-философска школа подобна на древнитѣ, не би имала никакво значение и смисълъ. Това обаче, бѣше само на теория, на практика, въ живота, още преди войната и особено следъ нея излезе друго.

Голѣмитѣ събития предизвикаха известно измѣнение въ съзнанието на хората и породиха отъ една страна цѣла редица нови научни проблеми, а отъ друга създадоха и едно ново религиозно-философско настроение. Това настроение се изрази до извѣстна степенъ въ едно ново консервативно течение на черковно-религиозната традиция — главно се прояви въ множеството, негови идейни и философски движения, които си поставиха за задача, да намѣрятъ изгубения ключъ на християнството. Защото за всички бѣше ясно, че въ разкошния църковенъ култъ нѣма животъ, но и че чистото християнство не е изгубило още своя смисълъ. То съдържа въ себе си известни вечни истини, които могатъ да послужатъ за нуждитѣ на живота въ наше време. И фактъ е, че имаме вече единъ искренъ купнежъ къмъ единъ новъ християнизъмъ.

Животътъ има въпиющи морални и духовни нужди, а отъ църковния амвонъ се чуватъ само студени канонически позиви за разкаяние. Духовницитѣ не сж вече нѣкогашнитѣ християнски светии и мъдречи, които средъ страшната морална безпжтица да сочатъ пжтя на падналитѣ и заблудени души — а сж само държавни чиновници и формални изпълнители на обредитѣ.

Това, което духовенството не може да задоволи, задоволява си го животътъ самъ, чрезъ разнитѣ свободни мислители и идейни движения. Широката популярностъ на Толстой, Достоевски и Тагоръ, както и теософското и окултно движение сж отъ една страна огледало на дълбоката криза, която преживѣва съвременната християнска култура, а отъ друга сж, може би, предвестници на една нова и свѣтла епоха.

Колкото и мрачно да е нашето време, съ него историята и свѣтътъ нѣма да се свършатъ. Историята се повтаря — казва старата мъдростъ. Повтаря се злото, но се повтаря и доброто. Имало е въ миналото кризи, но заедно съ тѣхъ сж се явявали и вдъхновени учители-мъдречи, които носили свѣтлина. И въ наши дни ние, може би, излизаме вече отъ едно повторение на злото и отиваме къмъ едно повторение на доброто. Може би нѣма да се отвори небето тѣй, както ни го рисува наивното разбиране на библията, може би ще се родятъ нови апостоли, пророци, псалмопѣвци, които да разчистятъ пжтъ на Оня, който е вѣчно живъ и слиза отново, за да дотвори несвършеното си дѣло. Предъ вѣчната Божия свѣтлина и мъдростъ ние всички сме само голѣми деца и съ смириението на ученици трѣбва да очакваме тѣхния новъ изгрѣвъ.

В. Вл.

Астрологията и възпитанието

И най-обикновеният земеделец знае, че иначе се съятъ и отглеждат картофитъ да речемъ, иначе боба, иначе житото, съвсемъ другояче лозата или овощнитъ дървчета. Може да има нѣщо общо въ култивирането на плоднитъ дървета за примѣръ, но всѣки видъ си има нѣщо специфично, нѣщо особно, което трѣбва да му се даде при отглеждането. Ако това е тъй за различнитъ земеделски култури, колко повече е така за децата.

И дѣцата сж едно — „ябълка“, друго — „круша“, трето — „бобъ“, четвърто — „жито“. Има — говоря общо — и „магарешки бодили“, па и „отровни билки“. Има деца „пролѣтни“, други „лѣтни“, трети — „есенни“, четвърти — зимни“. Все еднакво ли ще ги третира опитниятъ земеделецъ-възпитателъ?

Защото наистина работата на възпитателя може донѣкъ да се сравни съ тая на земеделеца — само че той има да отглежда по-финни и по-сложни култури.

Та който има да борава съ деца, добре трѣбва да разбира тѣхното естество — не само теоритично, не само отъ гледище на съвременната вербална педагогика и повърхностна психология, а обективно, конкретно.

Днесъ много се говори за душата на детето, за такива или онакива възпитателни методи, пише се много, още повече се приказва (надали има по-голѣми словоохотливци отъ педагозите!), но резултати има много малко. Не е липсата на интересъ у тия люде, нито недостигъ на желание да работятъ — а липсата на сигурно и обективно знание.

Та въпроса се свежда къмъ това — има ли обективенъ критерий за познаване характера, заложбитъ, склонноститъ на детето и неговитъ възможности. Нѣщо което не окръжаващитъ говорятъ за него по тѣхни — повърхностни и непълни наблюдения — а което Живата Природа говори? Нѣщо което Природата да е написала съ сигурни, вѣщи знаци?

Има. Преди всичко — формата на човѣка. Строжѣта на неговата глава, лице, тѣло, око, ржка — обектъ на редъ психологични науки съ конкретна база на изследване: Физиогномия, Френология, Хирология, Иридология (ирисдиагностика). И после единъ по-отвлеченъ, космографски апаратъ — хороскопа, сиречь карта на небето снета въ мига на раждането на даденъ индивидъ, карта, чиито ключове за разчитане и разгадаване ни дава Астрологията.

Хороскопътъ — външно погледнато — е само единъ графиченъ образъ: единъ кржгъ представлящъ еклиптиката, която е раздѣлена по известенъ астрологиченъ методъ на 12 дома и по която сж нанесени геоцентричнитъ еклиптични положения на планетитъ. Но за астролога-психологъ той е единъ живъ свѣтъ, единъ комплексъ отъ живитъ сили на природата, които вѣчно творятъ и претворяватъ, рушатъ и създаватъ формитъ, въ които се излива Живота.

Представете си, че единъ педагогъ има предъ очи хороскопитъ на ония, които възпитава. Не че това е достатъчно — той трѣбва

пакъ да бжде „тънъкъ психологъ“, да има богатъ душевенъ опитъ и дълбока интуиция. Иначе хороскопътъ — колкото и ясно да говори — ще остане мъртъви знаци. Но този обективенъ образъ, що природата му дава, това писмо, което тя пише, ще послужи като сигурна опора на неговитѣ наблюдения и изследвания, на неговото психологично прозрение.

Малцина у насъ познаватъ техническия езикъ на астрологията и затова азъ не бихъ могълъ да дамъ единъ погледъ за начина, по който единъ педагогъ запознатъ съ астрологичната техника, може да работи при педагогичната си практика. Но да речемъ, че имате поддръжка хороскопа на едно дете, респ. ученикъ, изчисленъ съ възможната точностъ (знае се точната дата, часъ (до минути), мѣсто на раждането).

По него астрологътъ веднага ще разбере съ какво дете имате работа. Ще разбере какво е по темпераментъ, какъвъ му е натиюреля (въ Хутеровски смисълъ на думата — това е технически терминъ), какви му сж дарбитѣ и способноститѣ, какви слабоститѣ и неджитѣ, отщо се нуждае — отъ лека ли, деликатна обхода, въ която чувството взема превѣсъ или отъ твърда, но разумна ржка; лесно ли възприема и учи: кое по-лесно и какъ — все практични въпроси, които опредѣлятъ вече и методъ и третиране.

Много още нѣща ни разкрива хороскопътъ — не само характерологичната страна на известенъ индивидъ. Но за възпитателя, билъ той родителъ или учителъ — това е достатъчно за неговата по-специална задача.

По тоя начинъ възпитателътъ ще може да схване конкретно каква е мисълта на природата за даденъ индивидъ и ще поведе неговото възпитание не по мъртъвитѣ, отъпкани пжтища на измислени правила, норми, методи, схеми, а по живитѣ линии, които сама природата е начъртала съ вѣща ржка. Така задачата на възпитателя ще добие донейде общочовѣшки смисълъ.

Арахангелъ Михаилъ.

Дете, не смѣяхъ азъ да Те погледна въ Твоята рамка златна,
Душитѣ вземалъ си; И презъ затворени прозорци, вратна,
При старци и деца промѣквалъ си се Ти, Арахангелъ Михаилъ,
По-страшенъ и отъ змея, който нѣвга си убилъ,
Яви ми се тогазъ.

А днесъ, когато мойта свѣщъ догаря,
И сетния ѣ пламъ ми освѣтлява всѣки кѣтъ въ олтаря,
Азъ виждамъ Те преблагъ, съ усмивка на уста, надвилъ и въ мене звѣра,
Съ душата ми къмъ дверитѣ на новата зора.

Мара Бѣлчева

Сътворението на Адама.

(Старо-руска легенда)

Отъ осемъ части направи Богъ човѣка. Отъ земята той взе коститѣ. Отъ морето — кръвѣта. Отъ Слънцето — красотата. Отъ облацитѣ — мисълѣта. Отъ вѣтъра — дишането. Отъ камѣка — благодатѣта и силата. Отъ свѣтлината — смиренieto. Отъ духа — Мждростѣта.

И когато Богъ сътвори човѣка, той още нѣмаше име.

Небесната висина е Отецъ.

Земниятъ крѣгъ — Синъ.

Морскитѣ глѣбини — Духъ Свети. Само създанието на Бога нѣма още име. И Богъ повика четиритѣ Ангели:

Михаилъ,

Гавраилъ,

Уриилъ,

Рафаилъ.

И Богъ каза на Ангелитѣ: Пръснете се. Търсете име за човѣка.

Михаилъ трѣгна къмъ Изтокъ, — И срѣщна звезда. Името ѝ бѣ Анатосъ. Взе отъ нея

А.

И занесе го Богу.

Гавраилъ трѣгна на Западъ. — Видѣ звезда. Името ѝ бѣ Дизисъ. Взе отъ нея

Д.

И донесе го Богу.

Уриилъ трѣгна къмъ „Полунощъ“. Видѣ звезда; съ име Аратусъ. Взе отъ нея

А.

И го занесе Богу.

Рафаилъ се отправи къмъ „Пладне“. — Срѣщна звезда съ име Мебри. Взе отъ нея

М.

И занесе го Богу.

И Богъ заповѣда на Арахангелъ Михаилъ да изговори Словото — името на човѣка. И Михаилъ проговори и рече:

А Д А М

И Адамъ бѣ първиятъ човѣкъ на земята.

Най-далечниятъ и най-близкиятъ.

О великий Създателю!

Предвѣчный, непостижимий Господи!

Ти, забуленъ въ страшнитѣ мирови тайни.

Ти тайна на тайнитѣ:

Напраздно умътъ ми се сили да Те постигне, да Ти даде образъ и име.

Напраздно душата ми се сили да озари съ бледната свѣтлина на познанието и разума страшнитѣ мрачини на непостижното, що забулятъ лицето Ти.

Колкото по-мощно сияе моята мисълъ и по-далечъ въ тъмнинитѣ на непознатото прониква моя духъ, толкова по-далечъ си Ти отъ менъ въ своята мощъ и своето величие.

Задъ всички предѣли царувашъ Ти! —

Въ вихъра на атомитѣ и въ вихъра на слънцата.

Чрезъ Тебе всичко живѣе и диша!

Чрезъ Тебе грѣятъ и разливатъ животъ слънцата.

Чрезъ Тебе свѣти въ душитѣ тайнственото слънце на съзнанието.

Ти си всепроникваща хармония, всепроникваща радостъ

Ти си небесния хлѣбъ на свещенната любовъ!

Въ сиянията на Твоята святостъ и Твоята красота зреятъ чудесата на мирозданието; зреятъ свѣтоветѣ и душитѣ!

Въ несмѣтни кертани отъ свѣтове и слънца разлѣлъ си Ти своята превелика мощъ.

Изъ милиарди слънца — безбрежни извори, бликатъ вѣчно все-оживящитѣ Твои сили; струи се неспирно Твоята свята любовъ.

Въ милиарди богове-слънца, облечени въ безбрежни сияния, живѣе вѣчно и твори непостижимата Ти мъдростъ!

Изъ асички ширини на безкрая, задъ всички граници, разтлало е клони тайнственото дърво на твоя Духъ, вѣчно цвѣтящо съ дивнитѣ цвѣтове на Твоята Любовъ, Мъдростъ, Красота, съ неизброимитѣ цвѣтове — слънца, съ неизброими цвѣтове — души!

О Великий и Всевѣчный!

Ти, който чертаешъ сѣдбинитѣ на душитѣ;

Който сочишъ пътя на боговетѣ и слънцата;

Който направлявашъ вселеннитѣ;

Който управлявашъ сѣдбинитѣ на всемирния животъ;

Ти който съ всемощния си Духъ всичко поддържаешъ и всичко издигашъ къмъ висинитѣ на съвършенство и красота!

Колко далечъ, неизмѣримо далечъ си Ти отъ менъ въ своята непостижна мощъ!

Колко далечъ, неизмѣримо далечъ си Ти отъ менъ въ своята всесъвършенна красота!

И все пакъ Ти си тъй близко до менъ, о Предвечный и Вселюбящий Отче!

Чрезъ Тебе и въ Тебе живѣя азъ!

Твоитѣ велшебни сили бликатъ изъ таинствения изворъ на моето сърдце!

Ти единствено царувашъ въ светилището на моята душа.
 Чрезъ Тебе отваря таинствени очи душата ми, за да те познае
 и възлюби.

Чрезъ Тебе тя расте въ свѣтлина, любовъ и красота!

Чрезъ Тебе се издига тя къмъ висинитѣ на съвършенството. . .

Отъ самия Тебе свещена искра е моя духъ!

Съ самата си дѣсница дълбоко въ душата ми написалъ си Ти
 незаличимия свещенъ законъ:

Неудържимо и вѣчно къмъ Тебъ да се стреми, по слънцето на
 Твоята истина, по слънцето на твоята Красота вѣчно да купнѣе; отъ
 съвършенство на съвършенство къмъ Тебъ да доближи. . .

О, Преблагий Отче!

Азъ чувствавамъ Твоя гласъ да ме зове къмъ свѣтлитѣ висини
 на съвършенство!

Азъ чувствавамъ Твоята пресвета дѣсница да ме направлява презъ
 юдолитѣ земни на борби, страдания и изпитни, на познание и твор-
 чество — къмъ пресвѣтлитѣ Твои висини! . . .

Азъ чувамъ Твоя свещенъ зовъ!

Зовътъ на най-великата, най-святата любовъ!

О, Всевечний, Вселюбѣщій Отче!

Ти, който промислявашъ за вселеннитѣ и за малкото червейче!

Да бжде Твоята пресвята воля!

За новъ животъ, за творчество и подвигъ пробужда се душата ми!

Съ химна за Тебе презъ 'самитѣ бездни на ада ще премина.

Никаква преграда отъ моя пжть не ще ме отклони!

Защото това е Твоето желание и Твоята свещенна воля!

Защото Твоята воля ме окрилява.

Защото прозира душата ми далечъ въ своя пжть чаровнитѣ си-
 ния на жадувана свещена истина!

На неувѣхващи красоти!

Защото прозира душата ми светото сияние па пресвѣтото Твое
 царство!

Изъ поемитѣ на Кабиръ*)

(индуски поетъ-мистикъ)

О служителю мой, кждѣ ме търсишъ ти? Погледни! При тебъ
 съмъ азъ.

Не съмъ азъ нито въ храма, нито въ джамията, нито въ свети-
 лището на Мека съмъ, нито въ обителта на индускитѣ божества.

Не съмъ азъ нито въ ритуалитѣ и церемониитѣ, нито въ аскетизма
 и неговитѣ отречения.

Ако наистина ме търсишъ, ти скоро ще ме видишъ, и единъ мо-
 ментъ ще дойде, въ който ти ще ме познаешъ.

Кабиръ рече: „О Праведний, Богъ е диханието на всичко, което
 диша“.

* * *

Напраздно е да питаме праведния, къмъ коя каста се числи. Защото жрецитѣ, войнитѣ, търговцитѣ и 36-тѣхъ касти на Индия еднакво се стремятъ къмъ Бога.

Даже безумство е да питаме, коя е кастата на праведния. Защото и бербери, и перачки, и дърводѣлци сж търсили Господа. Ришътъ Свапаша, принадлежеше къмъ съсловието на тъкачитѣ.

* * *

Кажи ми, Братко, какъ бихъ могълъ да се отрека отъ Майя. Когато развързахъ връзкитѣ на моето облѣкло, облеклото все още стоеше прикрепено върху ми;

Когато бѣхъ снелъ одеждитѣ, азъ все пакъ покривахъ тѣлото си въ гънкитѣ на облеклото.

— Тѣй, когато напускамъ страститѣ си, моятъ гнѣвъ прѣбждва въ менъ.

И когато се отричамъ отъ гнѣва, завистьта е още въ менъ.

И, когато завистьта е побѣдена, моята гордостъ и моята суетностъ сж все още тамъ.

Когато духътъ е свободенъ и когато е изгонилъ вече Майя, ето, че остава пакъ привързанъ къмъ земята.

Кабиръ рече: „Чуй ме, милий Саду, трудно е да се намѣри истинския пжтъ“.

* * *

Кажи ми, о Лебедъ, издревната твоя повѣсть.

Изъ коя страна идвашъ ти, о Лебедъ? — Къмъ кой брѣгъ отлиташъ ти?

Гдѣ ще намѣришъ ти своя покой, о Лебедъ, и що търсишъ ти?

Пробуди се, това още утро, о Лебедъ, стани и слѣдвай ме!

Сжществува страна една, гдѣ нѣматъ властъ нито съмнението, нито скръбьта; и кждѣто ужасътъ на смъртьта е престаналъ да цари.

Тамъ, изпълнени съ цвѣтя сж пролѣтнитѣ лѣсове, и благоуханниятъ имъ лѣхъ, що шепти: „Той съмъ Азъ“, се носи въ ефира отъ тихия и прохладенъ вѣтрецъ.

* * *

Свѣтлината на слънцето, на луната и на звѣздитѣ блѣсти съ несравнимъ блѣсъкъ: Мелодията на любовьта възлиза все по високо и по-високо и ритмътъ на чистата любовъ удря такътъ.

* * *

Азъ станахъ причастенъ въ хармоничното равновесие на Единниятъ.

Азъ пихъ отъ чашата на вдъхновенията.

Азъ намѣрихъ ключа на тайната.

Азъ достигнахъ корена на единението.

Пжтуващъ безъ пжтъ азъ стигнахъ въ страната безъ скръбъ; и тихо милостьта на Великиятъ Властелинъ слѣзе върху менъ.

Пѣснопѣятъ безкрайния Богъ, като че ли непостижимъ е той; но, азъ, въ моитѣ, съзерцания, безъ да си служа съ очитѣ си, видѣхъ Го азъ.

Наистина, това е страната безъ страдания и никой не знае пжтя който отвежда тамъ.

Само тоя, който е върху тоя пжтъ, е достигналъ отвждъ предѣлитѣ на скръбъта.

Вълшебна е тая страна и никое достоинство не може да я заслужи.

Мждрецътъ я само вижда; мждрецътъ само пѣе за нея.

Това е върховното слово; но какъ да изрека вълшебната му сжщина? Оня, който еднажъ е вкусилъ отъ нея, той знае радостта която тя дарява.

Кабиръ рече: „Когато я познае, невѣдомиятъ става мждъръ, и мждриятъ става безмълвенъ отъ мълчеливо благоговение“.

Пилигримътъ е напълно опияненъ.

Мждростта и отречението му сж свършени.

Той вкусува отъ чашата на вдъхновенията и на стремежитѣ на любовта.

Тамъ цѣлото небе се изпълня съ радостъ.

* * *

Свѣтлината на слънцето, на луната, и на звѣздитѣ блѣсти съ блѣсъкъ несравнимъ: мелодията на любовта възлиза все по-високо и по-високо, и ритъмътъ на чистата любовъ удря тактътъ.

День и нощъ музикалниятъ хоръ изпълня небесата и казва Кабиръ: „Моятъ Единственъ Възлюбленъ ме изпълня съ свѣтлина, както свѣтковица небесата“.

* * *

Дочувамъ мелодията на Неговата флейта и не съмъ вече господарь на себе си.

Цвѣтето се разтваря безъ да е настъпила пролѣтъта, и вече пчелата е получила неговиятъ благоухаещъ зовъ.

Откънтява съ гръмъ мълнията, проблѣсватъ свѣтковицитѣ; вълни се издигатъ въ моето сърдце.

Дъждътъ рѣмоли, и моята ли душа копнѣе по моя Господъ.

Тамъ, кждѣто ритъмътъ на свѣта едно слѣдъ друго се ражда и умира, до тамъ е достигнало моето сърдце.

Тамъ скрититѣ хоругви се развѣватъ отъ вѣтъра.

Кабиръ рече: „Сърдцето ми примира за животъ.“

* * *

Областътъ въ центъра на небето, кждето почива Духътъ, е лжчезарна отъ музика и свѣтлина.

Тамъ кждѣто разцѣвява тая дѣвствена и чиста хармония, моятъ Властелинъ намира утѣха и радостъ.

Въ чудно дивното велелѣпие на Неговитѣ коси се губи блѣсъкътъ на милиони слънца и луни.

Има връхъ тоя брѣгъ единъ градъ кждето безъ спиртъ се излива дъждъ отъ нектаръ.

Кабиръ рече: „Ела, о Дхармадасъ, и вижъ триумфа на моя Все-могущъ Властелинъ.“

* * *

• На насрѣщното дърво стои една птичка; тя танцува въ радостта на живота.

Никой не знае, гдѣ е тя. И кой би могълъ да каже, каквъ е припѣвътъ на пѣсеньта ѝ?

Кждето сѣнката на клонитѣ е най-гжста, тамъ тя има своето гнѣздо. И идва въ него тя ноще, а въ утрото отлита; не я разбирамъ азъ.

Не може никой да ми каже, коя е тая птичка, що пѣе въ моята душа. Нито обагрени, нито безцвѣтни сж нейнитѣ перца. — Нито форма, нито контури има тя. Стои тя подъ сѣнката на любовта.

Спи тя въ леглото на Непостижимото, на Без райното, на Вѣчното, и никой не знае, кога отлита тя, и никой незнае, кога се възвръща пакъ.

Кабиръ рече: „О братко свети! дълбока е тая тайна. Остави на мждрецитѣ да търсятъ, гдѣ прѣбивава тая птичка“.

* * *

Тамъ, кждето Пролѣтъта цари, тоя Властелинъ на Врѣмената, тайнствена музика се дочува тамъ.

Тамъ потоци отъ свѣтлина течать въ вси посоки.

Малцина само мотатъ да достигнатъ тоя брѣгъ.

Хелиодътъ

таинствената основна сила при духовното
лѣкуване отъ разстояние

отъ **Максъ Шаке** председател на
Съюза на Немскитѣ Хелиопати

Всѣка видима форма е една еманация отъ волята на Творческия Духъ. Тя е изградена отъ мировия етеръ по силата на закони, които владатъ козмоса. Най-високата жизнена форма — човѣкътъ сжщо е такава една еманация. Хелиодътъ е у него, както и навредъ, жизненото начало, лѣжчистата сила на живота, която дава възможностъ на всепроникващия Божественъ Духъ да оживотвори материалнитѣ форми и да се прояви споредъ основното зарадъ насъ схващане на Карлъ Хутера, изразено въ думитѣ: „Въ формитѣ живѣе Духътъ“. Хелиодътъ стои между духътъ и формата като пластична лѣжчиста и чувстваваща (възприемаща) жизнена сила.

Въ неорганичния свѣтъ тази хелиодна лѣжчиста сила е отрицателна, въ органичния свѣтъ тя е положителна.

Хелиодътъ (отъ Хелиосъ — слънце и одъ — магнетична жизнена сила) значи буквално свѣтлиненъ одъ. Той се нарича така, защото Хутеръ е констатиралъ постоянното ѣ сияние у себе си и у другитѣ, а съ това е дошълъ и до откриването ѣ. Името Хелиодъ ѣ е дадено отъ Карлъ Хутеръ. Той я употребява за назоваване на оная жива, одична сила, що излѣчватъ високо организуванитѣ живи сжщества. Тя е присжща само на тѣхъ, а не и на неорганичното вещество. Всжщностъ обаче такава тѣсна граница тукъ не може да се тегли.

Професоръ Лудвигъ Янъ отъ Кьолнъ пише по този въпросъ: „Онова що Хутеръ извади на яве благодарение на извънредната си дарба за ясночувствуване, е тѣй чуно и тѣй невъзможно нагледъ, че на първо време се посрѣщна съ най-голѣмо недовѣрие. И все пакъ официалнитѣ протоколи ни казватъ нѣщо друго. Въ многобройни публични експерименти Хутеръ е далъ доказателство, че може да почувствува що се намира задъ затворени врати и дебели стѣни. При това той е различавлъ мрѣтви предмети отъ живи сжщества. Първитѣ по това, че неговитѣ излѣчвания минавали презъ тѣхъ, когато при живи сжщества като растения, животни и хора той чувствувалъ силна съпротива и едно съответно противоизлѣчване. Това го довело до неговото откритие, че животътъ е донѣде една чувствителна обмѣна.

Както Хутеръ може да възприема предметитѣ споредъ тѣхната стойностъ и характеръ, тѣй чувствувалъ той у всѣки човѣкъ и известни болезнени разстройства, които той усѣщалъ ту като тѣпи, остри или възпалени, ту като „корави“ или „меки“. По този начинъ били изследвани чрезъ ясночувствуване известни болестни разстройства у много болни.

Ала Хутеръ не се спрѣлъ до диагнозата на болнитѣ, а потърсилъ и намѣрилъ пѣтя за лекуването имъ.

Той различава два вида излжчвания:

1) Така наречепитѣ елементарни лжчи, които изхождатъ отъ всички предмети, но принадлежатъ къмъ близкитѣ лжчи, одични лжчи или одични излжчвания, които както е извѣстно бидоха открити преди половина вѣкъ отъ Фрайхеръ фонъ Райхенбахъ. Но между „Одъ“ и „Хелиодъ“ има сжществена разлика. Тѣ нѣматъ нищо общо. Одидната обвивка се простира на около 50—100 см. навънъ отъ тѣлото, когато пѣкъ хелиоднитѣ лжчи могатъ да действуватъ на всѣко разстояние. Освенъ туй одътъ не е самъ по себе си никаква лжчиста сила, а само една ефирна субстанция, която обвива всички сжщества и нѣща съ различна сила. А хелиодътъ представя една „динамична сила“, по-тънка и отъ свѣтовния етеръ и действува чисто духовно. Следователно не на ода, а на хелиода е присжща творческата сила.

2) Противоположнитѣ на елементарнитѣ лжчи хелиодни лжчи. За последнитѣ Хутеръ пише въ своето голѣмо съчинение: „Мислитѣ що изтичатъ отъ нѣкои особно одарени хора и се предаватъ чрезъ погледъ и движения на ржцѣтѣ, действуватъ на предмети и организми, които се намиратъ на далечно разстояние. Тѣ проникватъ при това презъ метални пластинки и дебели стѣни, при което разстоянието не играе никаква роль.“

Въ съчинението си „Чувствителната способностъ у материята“ Хутеръ пише въ допълнение на горнитѣ думи следното:

„Азъ чувствувамъ, че живи хора, дори животни и растения, изпращатъ особени лжчи. Жизнениитѣ лжчи сж по-тънки отъ химичнитѣ. Азъ чувствувамъ духовното направление на отдѣлнитѣ хора съ помощта на тия тънки жизнени лжчи. Хелиоднитѣ лжчи сж носители на душевния животъ, мислитѣ, чувствата и настроенията“

ВЪСТИ

В. „Vegetarano,“ год. XI, бр. 2 пише за Бѣлото Братство:

„Това движение изхожда отъ гледището, че новата култура, отъ която се нуждаемъ, има своя източникъ въ човѣшкото сърдце“.

*

„Libera Laboristo,“ год. IV, бр. 5 пише за „Високия идеалъ:“

„Стильтъ на брошурата е лесно разбираемъ. Тя говори за обновата на човѣчеството чрезъ окултни и трансцендентни идеи“.

*

„Bulgara esperantisto,“ год. IX, бр. 9, (органъ на бѣлг. есперантски съюзъ) пише:

„Това ново учение е основано на принципитѣ на християнството. Есперантиститѣ ще иматъ случая да се запознаятъ съ принципи ъ на новото учение, като се абониратъ за библиотека „Nova Kulturo“

*

Изъ „Heroldo de Esperanto“ (седмиченъ независимъ вестникъ на есперантското движение):

„Високиятъ идеалъ“ е лекция отъ г. Джновъ, бѣловласиятъ философъ — идеалистъ, чийто думи сж въ паралелъ съ основателя на движението „Оомото“ въ Япония. И въ дветѣ школи виждаме, че ядката е една и сжца — висша етика. Портретътъ на г. Джновъ (въ книгката) показва очевидна прилика съ Тагоре. Констатирано е многократно, че подобни души пораждатъ прилика и въ външността. Сравнявайки думитѣ на г. Джновъ съ тѣзи на Онисаборо Дегучи азъ мисля, че цѣлото трѣбва да носи надписъ: „Духовенъ ренесансъ“.

*

„La nova Tago,“ органъ на Бахаиското движение, пише:

„Високиятъ идеалъ“ е лекция отъ г. Джновъ, съ портрета на авгора и предговоръ отъ Мара Бѣлчева и Д-ръ К. Паскалевъ. Предговоритѣ говорятъ въобще за приближаващата се нова култура и специално окултно движение въ България „Бѣло Братство“. Лекцията „Високиятъ идеалъ“ обяснява съ топли и сърдечни думи идеята: Природата обича само тѣзи, които иматъ високъ идеалъ. Лекцията показва, че въ България се заражда ново съзнание и че българскитѣ есперантисти работятъ за нашата обща цѣль: обновяване на човѣчеството.

*

„Espero Teosofia,“ органъ на Теософската есперантска лига, пише:

„Библиотека „Nova Kulturo.“ Харесаха ни се много тѣхнитѣ идеи, отъ които ще цитираме нѣколко думи: За насъ не съществуватъ отдѣлни религии, отдѣлни нации, партии и секти. За насъ всички

сж братя, всички сж синове Божии. Ние не принадлежимъ на никоя секта, ние обичаме всички и уважаваме тѣхнитѣ мнѣния. Идеитѣ, които ни въодушевяватъ, ние разпространяваме безъ да чувствуваме нужда да се боримъ противъ когото да е, защото ние не сме никому неприятели.“

*

„Esperanto,“ органъ на всемирния есперантски съюзъ, пише: Книга 4 отъ библиотека „Nova Kultura“ съдържа преводъ на нови бесѣди на учителя Джновъ за пробуждането на колективното съзнание, висшитѣ морални идеи се проповѣдватъ чрезъ алегорични евангелски сравнения. „Обичай братски“, — ето камѣкътъ, на който гради Бѣлото Братство.

*

Японскиятъ вѣстникъ „Zinrui Aizen Sinbun“ помѣства статии въ нѣколко броя подъ редъ, въ която излага учението на Учителя. Дава и портрета му.

*

Стеланъ Енгхолмъ въ едно писмо пише между другото: „Съ голѣма радостъ четохъ последния номеръ на „Nova Kultura“. Когато за пръвъ пѣтъ чухъ за вашето движение, азъ, наистина, малко се съмнявахъ въ него. Има толкозъ много движения религиозни и други въ нашето време, и твърде много отъ тѣхъ сж безсмислени. И така, азъ сега се радвамъ много, когато намѣрихъ смисъла на вашето движение и вашето разбиране на живота. Струва ми се, че думитѣ на вашия Учителъ, макаръ толкозъ просто изказани, съдържатъ най-дълбокитѣ мисли, които човѣкъ е изговорилъ въ наше врѣме“.

*

Конференция по училищна хигиена въ Лондонъ отъ 15 до 18 юний т. г.

Тая конференция се е занимала специално съ въпроса за възпитанието и обучението на недоразвититѣ деца. Участвували сж видни педагози и лѣкари. Въпроситѣ били разгледани отъ окултно гледище. Конференцията била открита съ речъ отъ г-жа Д-ръ Ита Вегманъ, управителка на Терапевтическата Клиника въ Арлесхаймъ (Швейцария) и редакторката на списанието по окултна медицина „Natura.“ Поважни реферати сж дали следнитѣ: Д-ръ по мед. Евгений Колиско: „Принципитѣ на медицинската педагогика въ свѣтлината на окултизма“, „Характери типове на изостанали назадъ въ развитието си деца“. Д-ръ Карлъ Шубертъ.

„Дѣтето, което се нуждае отъ тѣлесно и душевно лѣкуване“. Фридрихъ Гойтеръ: „Третирането на волята и ума при лѣчебното възпитание.“ Вернеръ Пахъ: „Социалната и икономичната страна на лѣчебното възпитание.“

Въ есперантското списание „Jnter ni“ (Между насъ), което застъпва идеитъ на мира и братството, и ратува за вътрешната идея на Есперанто, сж отпечатани въ № 4 и 5 год. 1929, Мисли отъ Учителя — подъ заглавие „Афоризми“ въ № 6 — статия — Сегашното положение на човѣчеството — сжщо отъ Учителя.

Професията и продължителността на живота

Въ списанието „Forschritte der Medezin“ професоръ Винклеръ разглежда влиянието, що упражнява професията върху продължителността на живота. Споредъ изследванията му, на най-дълъгъ животъ се радватъ земеделцитѣ и ония що се занимаватъ съ умствена работа — преди всичко философитѣ, математицитѣ, ораторитѣ и хората на изкуството. Дипломатитѣ сжщо достигатъ напреднала възраст. При едностранчивата тѣлесна работа отрано се явяватъ признаци на остаряване. Мозъкътъ, който въ края на крайщата влада надъ всички органи, остава именно недоразвитъ и затова по-рано отпада и изгубва творческата си сила отолкото у умственитѣ работници, които си служатъ повече съ него. Туй ранно остаряване на мозъка предизвиква преждевременно остаряване и на тѣлото изобщо. Но за сравнително кратката продължителностъ на живота на работницитѣ играятъ роля и други фактори като усилена дейностъ на органитѣ, па и редъ други външни обстоятелства. Измежду хората на академичнитѣ професии най-краткъкъ живота иматъ лѣкаритѣ. Много то работно време, голѣмата отговорностъ, често нарушаваното имъ спокойствие можеби сж причина за тѣхната ранна смъртъ. Измежду занаятчиитѣ на най-дълъгъ животъ се радватъ дърводелцитѣ. Срѣдно мѣсто заематъ хлѣбаритѣ, месопродавцитѣ, шивачитѣ и общаритѣ. Не тѣй здравъ е занаята на каменоделцитѣ, рудничаритѣ, бояджииѣ, вапсаритѣ, а най-краткъкъ животъ иматъ производителитѣ на бира, питеепродавцитѣ, файтонджиитѣ, служащитѣ по локали и хотели, защото сж най-изложени на опасноститѣ отъ алкохола. Изобщо може да се каже, че професионалната дейностъ въ известни опредѣлени граници продължава живота. Въ по-напреднала възраст обаче тя трѣбва да се ограничи, па дори и съвсемъ да се преустанови.

Кога се раждатъ именити люде?

Английскиятъ ученъ F. J. Allen отъ Кембриджъ се е занимавалъ отъ година насамъ въ списанието „Нейчъръ“ най-подробно съ тоя въпросъ, като е взелъ за основа на своитѣ изследвания рождениѣ дати на повече отъ 200 именити люде. Резултатътъ е билъ, че повечето отъ тѣхъ сж били родени презъ зимния сезонъ. Именно раждането на единъ индивидъ презъ месецъ февруари дава най-много изгледи за бждна известностъ, защото въ този месецъ сж попаднали датитѣ на най-голѣмъ брой видни хора, нѣщо което е особено белѣжито като се има предвидъ, че февруари е най-късия мѣсець въ годината. На второ мѣсто въ списъка на рождениѣ мѣсеци стои декември.

Тайната на живия магнитъ

Единъ електромагнетиченъ човѣкъ

Фредерикъ Стоне, лондонски младежъ, презъ последно време е заинтересувалъ живо лѣкари, физици и учени. Стоне живѣе отъ две години въ Лондонъ, като шофьоръ на едно такси. Този човѣкъ притежава една необикновена способностъ: отъ допирането на ржката му или на коя и да е частъ отъ тѣлото му металнитѣ предмети изпущатъ електрически искри. Ученитѣ сж правили съ Стоне разни опити и сж установили, че той има въ организъма си силна доза електромагнетизъмъ.

Неотдавна Стоне отишелъ въ родното си мѣсто, градчето Холсворти. Тукъ нѣкои лѣкари и учени се заинтересували отъ неговата необикновена способностъ и е била образувана една комисия да провѣри и научно да установи дали Стоне е наистина електромагнетиченъ човѣкъ.

Членоветѣ на комисията закопали въ една градина единъ златенъ пръстенъ, една платинена плоча и единъ желѣзенъ ключъ. Стоне не видѣлъ кжде сж заровени предметитѣ и следъ три минути ги намѣрилъ.

За Фредерикъ Стоне може да се каже, че той е една жива електрическа батерия. Какъвто металенъ предметъ ее допре до него — изпуща електрическа искра. Поради това, Стоне не смѣе да се допре до телефона, защото отъ докосването получава силенъ електрически ударъ. Като шофьоръ той работи само съ гумени обуца и ржкавици. Но той не отдѣля само електричество. Отъ неговото приближаване магнетната стрелка започва силно да играе и да се обръща винаги къмъ северния полюсъ.

Стоне е можалъ да извърши следния опитъ: на една стъклена плоча билъ посипанъ голѣмо количество желѣзенъ прахъ. Стоне прекаралъ нѣколко пѣти ржката си подъ плочата и прахътъ се събиралъ на купчина. Магнетнитѣ полюси на Стоне, споредъ изследванията на ученитѣ, се намирали въ неговаха дѣсна ржка и въ кожата на главата му. Това явление се нарича феромагнетизъмъ. То е много рѣдко между хората. Преди много години германския ученъ, Груневалдъ, правилъ опити съ медиума Иоханзенъ, който е билъ магнетизиранъ, но не колкото Стоне.

Практичнитѣ хора налучкали една хубава идея на използване необикновенитѣ способности на Стоне. Тѣ си послужили съ него за издирване руди и закопани богатства. Много индустриалци и търговци направили блѣскави предложения на Стоне, за да остане при тѣхъ на служба, за да издирватъ чрезъ него метални руди.

Тѣзи дни Стоне получилъ предложение отъ богатия индийски дипломатъ, Лакатъ Али, който му предложилъ да го заведе въ Индия, за да издирятъ едно огромно богатство, закопано преди нѣколко вѣка. Въ случай че го намѣрятъ — Стоне ще получи половината отъ него. До сега човѣкътъ-електромагнетъ не е далъ съгласието си кжде ще върви, защото и отъ Русия получилъ едно предложение отъ този родъ и се колебаелъ кое богатство да предпочете.

Какво разкрива държанието на краката

Марбургския професоръ по психология,

А. Ch. Neheu, току що е издалъ една книга (издателство на Holderwan-Fraufurt), която посочва единъ новъ пжтъ за изследване на личността,

„Единъ новъ методъ за изследване на характера Държането на краката като отражение на вътрешния животъ“.

Старанията, които цѣлятъ да промѣнятъ общото познание на характера по положението на краката, иматъ своето начало отъ първата условна паралелностъ между духовнитѣ и тѣлесни срѣдства за изразяване.

Първобитния човѣкъ, бушменитѣ отъ Австрия, жителитѣ на Конго, не сж научили още да прикриватъ тая паралелностъ. Живото лице, движение, държание на тѣлото издаватъ всѣко време сжщинскитѣ, основни качества на неговия характеръ. Човекътъ обаче, който израства въ средата на цивилизованитѣ голѣми градове, задържа при строгото възпитание своитѣ движения, както и изрази на своето лице, той си туря „маска“ — отъ нѣколко пораншни поколения, така че неговитѣ движения нищо не издаватъ отъ неговия характеръ. Само краката не сж закачени отъ тая несъзнателна и потисната контрола, защото ние мислимъ, че тѣзи членове за движение носящи тежестъта на цѣлото тѣло, не ще издадатъ тайната на нашата душа.

Науката за държането на краката запълня тая празнота. Наклонениятъ да смегчава противоречията въ живота, избѣгва произволнитѣ движения, ще движи краката си въ ритмусъ и при сѣдане ще ги държи малко огънати.

Който има обаче наклоностъ да изостря противоречията, да изразява укора съ остри думи, особени възгледи въ политиката, той ще удря краката си при ходене, особено твърдо и въ покой ги превива остро.

Връзката между психическитѣ и физически прояви при държането на краката, излиза на яве повече отколкото при другитѣ волни движения.

Учението за държането на краката при тия наблюдения се е развило до една система и безъ съмнение е дошла да принесе ценна услуга, като психологическо средство.

*

Навикътъ да се кръстосватъ краката подъ коленетѣ, показва: „желание за кавга, но лесно примирение, гнѣвъ и избухливостъ. Такъвъ човѣкъ трѣбва да се ръководи отъ една силна ръка.

Кръстосване на краката надъ коленетѣ; недовѣрие затвореностъ, обичъ къмъ осамотение.

Строго опредѣлено държане на двата крака единъ до другъ паралелни, говори за особенна склонностъ къмъ женитба, вътрешна дисциплина.

Застъпва ли се самъ кракътъ, самъ си пречи въ всичко, несамо-
стоятеленъ, малъкъ успѣхъ, притѣснение.

Изпънати двата крака при седене и съ ржце въ джобовѣтъ: знакъ
за абсолютно никакви способности, никога не може да срърже двата
края съ заплатата си.

Изопване на единъ кракъ на страна при сѣдане показва: аван-
тюризмъ, фантазия, страстно желание за странствуване.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Чуха. че иде Исусъ.
2. Събудете се деца на свѣтлината.
3. Работа.
4. Бо-Ин-Ра — Учителътъ отъ Назаретъ.
5. В. Вл. — Духовнитѣ нужди на новото време.
6. Астрологията и възпитанието
7. Мара Бѣлчева — Арахангелъ Михаилъ.
8. Ѵ — Сътворението на Адама.
9. А. Т. — Най-далечниятъ и най-близкиятъ.
10. Изъ поемитѣ на Кабиръ.
11. Максъ Шаке — Хелиодътъ.
12. Вѣсти.

**Всички неиздължили се абонати, да побързатъ да внесатъ
абонамента си.**

Зовемъ всички, които смѣтатъ, че **ЖИТНО ЗЪРНО** разнася въ обществото свѣтлина на едно духовно схващане, което може да обнови живота — да се погрижатъ за неговото по обширно разпространение, като **запишатъ** поне още по единъ абонатъ.

Молимъ всички неплатили абонати да побързатъ съ внасяне на абонамента си!

Продължава се подписката за **пета** годишнина на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“.

Годишенъ абонаментъ 80 лева.

Адресъ на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ **Никола Нанковъ**,
улица „Веслецъ“, №8 — София.

НАСТОЯЩАТА КНИЖКА 8 ЛЕВА.